

Akinek a kezében van a szíve – interjú Dévény Annával

szerző: Czefernek Léna, forrás: Családháló, 2012. június 29., péntek 11:43, frissítve: péntek 12:04

Apróságok, egészen picike és nagyobbacska babák, tehetetlen testecskék, szüleikkel és egy segítő szakemberrel, no meg játékokkal körbevéve. Aggódó pillantások, egy-két félszeg mosoly, néha szívet tépő sírás. És a biztos, finom kezek, amelyek a legtöbb babának az életet jelenthetik. Az egészséges élet reményét.

Egy átlagos délelőtt a Dévény Alapítvány fejlesztő központjában, ahol idő sincs a sajnálkozásra, szomorkodásra. Hirtelen megjelenik Dévény Anna: friss és energikus, mindenkire van egy-két jó szava. Egy picit rögtön ölbe is kap – mint mondja, szerelmes a babákba - az anyuka pedig hálásan és boldogan mosolyog, arcán nyoma sincs a rendellenességgel született babák szüleinek jellemző kétségbeesésnek. A reménykeltő Dévény-módszer feltalálója szerint ugyanis az újszülöttek 80 százalékán tudnak segíteni.

A legtöbben bele sem mernek gondolni egy ilyen eshetőségbe, de ha a szülés közben baj történik, ha nem fejlődik rendesen a baba, a legtöbb szülő hirtelen emberfeletti küzdelem közepén találja magát...hogyan jutnak el Önökhöz ?

Az út egyszerű, az interneten ott a telefonszámunk, ha felhívják a nevemet viselő alapítványt, kapnak vizsgálati időpontot. A rengeteg tapasztalat megmutatta, hogy minél korábban kezdjük a kezelést, annál biztosabb a gyógyulás. Javítani minden állapotban lehet, de gyógyítani csak korai kezeléssel. Ez elsősorban és mindenekelőtt a szülési sérülésekre vonatkozik, de a baleseti sérültekre ugyanúgy. Nálunk a gyógyítás és a gyógyulás azt jelenti, hogy el lehet felejtetni a

sérülést, és esély van elérni a normális, egészséges állapotot.

Ajánlják a kezelést a szakorvosok?

Vannak akik igen, vannak akik nem. Ez nem ilyen egyszerű, mert a nevemhez fűződő rendszer eltér mindentől, amiről eddig a mozgásrehabilitáció szólt. Nem azért, mert nekem ez az úri passzióm, hanem mert fél évszázad két mozgásos szakmában szerzett tapasztalatai ide vezettek. Én nem azzal a szándékkal indultam, hogy létrehozok egy új módszert, hanem azt kerestem, hogy hogy lehet valódi gyógyulást elérni. Mert számomra nem jelent gyógyítást a beteg sérülten való foglalkoztatása. A húsz évnyi neurológiai betegekkel való foglalkozás sikertelensége mély nyomokat hagyott bennem. Ma a módszeremmel talán sokmindenen tudnék segíteni, amin húsz évig nem tudtam. Életem egyik legnagyobb ajándéka, hogy nem állok tehetetlenül a mozgássérülések különböző problémáival szemben, ugyanakkor életem nagy bánata, hogy a napnál világosabb tények ellenére még most is harcolni kell. Természetesen nem csodákat teszünk, hanem eddig ismeretlen lehetőségeket használunk ki.

És miért nem elterjedtebb a módszer?

Mert hivatalosan nincs kimondva, amit pedig ma már mindenki tud, hogy a DSGM (*Dévény módszer - a szerk.*) kezelés minden funkció alapja. Egyszerűen el tudom mondani a lényegét. Ott kezdődik, hogy a mozgásrehabilitációban soha senki nem tisztázta, hogy mi a gyógyítás és mi a fejlesztés! Gyógyítás, ha a nem működőt működővé teszem, fejlesztés a már működőnek a további finomítása. Jelenleg itthon és a nagyvilágban is minden módszer fejlesztéssel akar működtetni, azt erőlteti, amire a gyerek, vagy a felnőtt nem képes, vagyis a lehetetlent várják el. De ha valami nem működik, akkor nincs mit fejleszteni. Ez az egész torz helyzet abból alakult ki, hogy olyan egyének hozták létre az íróasztal mellett kigondolva az eddigi módszereket, akiknek a mozgásfejlesztés nem a szakmájuk. Én ezzel senkit nem bántani, vagy támadni akarok, de ez az igazság. Ebből a lehetetlen helyzetből adódik a két malomban őrlés, vagyis az, hogy a szakmabeliek nem értik, miért nem lehet módszeremet a többivel vegyíteni. Hosszú és küzdelmes évek erőn felüli munkájának jutalmaképp alakult ki a speciális manuális technika (SMT), ami a képessé tevés eszköze. Alkalmazásával két dolgot csinálunk egyidejűleg: egyrészt normalizáljuk az izmok állapotát, másrészt az izmokban és inakban halmozottan lévő idegvégződéseket direkt ingereljük. Ez a közvetlen ingerlés a szülési sérülések gyógyításának a kulcsa, vagyis a képessé tevés eszköze. A torna izomerősítésre való, de a kiesett funkciókat nem indítja be. A víz felhajtó ereje is csak a már meglévő mozgásokat teszi könnyebbé, de a kiesett mozgásokat nem indítja be. A játék nagyon fontos eszköze a kisgyermek fejlesztésének, de bénult

izmokkal játszani sem lehet. Tehát mindennek az alapja a képessé tevés. Ennek az eszköze módszerem manuális technikája (SMT), ezért ez a rehabilitáció első lépése és minden fejlesztés alapja.

Nem indult még meg szakmai konzultáció?

Nehéz a helyzet, mert amihez tűzön-vizen keresztül ragaszkodom, az a módszerem „keverés” nélküli alkalmazása. Ennek is megvannak a komoly szakmai érvei. Ugyanis a nem működő erőltetésével esetlegesen „kipréselt” mozgások, hibás mechanizmusok, amelyek újabb torzulásokat hoznak létre, és felerősítik, valamint beidegzik a „rosszat.” Ezért csak a szakszerű gyógyítás vezethet eredményre.

A DSGM rendszere milyen tevékenységeket foglal magába?

Van egy gyógyító része, a speciális manuális technika (SMT), amely helyreállítja az izmok és inak normál állapotát és erre épül a speciális testképző gimnasztika (STG), amely a mozgás fejlesztését és finomítását biztosítja. Ez a rendszer csak a saját törvényszerűségei szerint működik, és teljesen eltér minden eddigi mozgásrehabilitációtól. A probléma a következő: a mozgásrehabilitációnak három „csomagból” kéne állnia. a kórképek ismeretéből, az egészséges mozgásfejlesztés ismeretéből és annak saját testen történő megtapasztalásából, végül ennek a sérülésre való transzponálásából, hiszen a normál mozgást akarom elérni. De ha nem tudom és nem tapasztalom meg, hogy hogyan működik a jó, akkor minek a mintájára transzponálok? A nagy gond az, hogy az orvosi egyetemen a gyógyító mozgás szakmai tartalmát nem tanítják, de miután kórképekről van szó, kezdetben a gyógytorna átcsúszott az orvosok kezébe. Ez nem az ő szakmájuk – nem is lehet tőlük elvárni - mégis, eddig minden mozgásrehabilitációs módszert az orvosok hozták létre. Ebből adódnak a mozgásrehabilitáció tévútjai. Az én keresztem pedig az, hogy egy szakmát szembesítenem kell azzal, hogy tévúton járnak.

Hogy kezdett neki ennek a feladatnak?

Már húsz éve dolgoztam neurológiai osztályon gyógytornászként és ezzel párhuzamosan a Berczik módszer alapján tanítottam művészi tornát, mesterem, E. Kovács Éva mellett. Az volt az elgondolásom, hogy az ortopédiai diagnózisú gyerekeket akiknél nincs idegrendszeri sérülés, esztétikus testképzéssel korrigáljam, kiiktassam a betegségtudatot és helyette megadjam a szép mozgás örömét. 1976-ban felkértek, hogy a felmentett gyerekeknek az iskolai testnevelés óra alatt tartsak gyógytornát. Hogy mit, azt teljesen rám bízta. Az ortopédiai problémáknál a csontrendszer érintett, de az

idegrendszer ép, ezért mindent meg tudnak csinálni. Ilyen gyerekekkel kezdtem „rebellis” tevékenységemet. Igen ám, de később megjelentek járógépes, torz mozgású, szülési sérülést szenvedett iskolás gyerekek is. Ők részleges bénulásuk és összezsugorodott, letapadt izmaik miatt nem tudták megcsinálni azt, amit a többiek. Az ő kontraktúrák izmaikhoz oda kellett nyúlni. Innen indult el a speciális manuális technika kialakulása. Munkámra felhívták Vitray Tamás figyelmét, aki bevett a „Siker” című műsorába és 1980-ban elnyertem a legtöbb közönségzavazattal járó díjat. Ami ezután következett, az valóságos Canossa-járás. A szakma kiközösített, teljesen egyedül, munkatársak és támogatók nélkül próbáltam segítséget nyújtani a tömegesen rázmúduló szülőknek és magatehetetlen testű kamaszoknak. Azóta is többfrontos harcot vívok, de ma már nem egyedül. Vannak kiváló kollégáim, akiket a tanítványaimnak mondhatok. Sajnos vannak olyanok is, akik ugyan posztgradualis képzésünkön elsajátították a manuális technikát, de az emberi elveimet nem követik. Redukálják a kezelési időket és üzleti vállalkozásnak tekintik a gyógyítást. Szóval probléma van elég, de az eredmények mindenért kárpótolnak.

Mely területeken a leghatékonyabb a Dévény módszer?

A mozgássérülések valamennyi területén, mert kontraktúra – eredettől függetlenül - minden esetben kialakul. Miután a speciális manuális technika (SMT) – aminek semmi köze a masszázshoz - a kontraktúraoldás egyedülállóan hatékony eszköze, az SMT hatása univerzális. Sajnos még nincs annyi szakgyógytornászunk, hogy minden területre jusson belőlük. Kiemelt területek a szülési sérülések és a baleseti sérülések, mert ezek mutatták a legmeglepőbb eredményeket. A szülési károsodások minél korábbi - lehetőleg már az inkubátorban megkezdett - SMT-kezelésével lehetővé vált az egész világon megoldatlan szülési károsodások valódi gyógyítása. Valódi gyógyításon normál mozgást és normál életlehetőséget értek, nem a sérült valamilyen - keserves módon - történő foglalkoztatását. Eredményeinket ma már állatkísérletekkel és kontrollcsoporttal is bizonyítani tudom, mégis harcolni kell a hivatalos elfogadtatásáért. Az eredményesség feltétele a minél korábban megkezdett kezelés. A baleseti utókezeléseknél, ahol nincs ideg, vagy idegrendszeri sérülés, az SMT-kezelés negyedére csökkenti a helyreállítási időt és minőségi mozgást eredményez. Sajnos egyik területen sincs a helyén még a módszer. Egész életem munkájának tapasztalatai alapján mondom ezeket - ötvenöt éve dolgozom - és csak azt állítom, amit ezerszer és ezerszer megtapasztaltam. Rettentő göröngyös és lábnyomok nélküli utat jártam végig, és szörnyű számomra, hogy mindennel szembe kell mennem. De nem mondhatok mást, csak amit igaznak látok. Igaznak pedig csak azt látom, amit a tények igazolnak. A küzdelmek mellett csodálatos ajándéka az életnek, ha az ember igazán tud segíteni.

